

ASSZONY VAGYOK CSAK...

Nem vagyok ember, asszony vagyok csak,
 torz és dobált játékszere a férfi váagnak,
 hiába adtak tollat a kezembe és ültettek le
 a tudás csarnokának lépcsőjén, mint megtűrt idegent,
 ősi szavaikat az arcukba visszavágom:
 nem vagyok ember, asszony vagyok csak.
 Furcsa keveréke angyalnak, állatnak, ...
 de lehetek-e több míg testvéreim a messze földeken
 iszonyú szokások és törvények megvert rabjai?
 Sorsukkal egy vagyok. Nem hitvány részvét mi hozzájuk fűz,
 gennesre marja torkom a visszafojtott könny,
 kezem szorttása úgy válik eggyé ujjaimmal,
 hogy vérgyűrűk izzanak föl nyomán:
 mert nem vagyok ember, asszony vagyok csak.
 Fent északon minden jött-ment idegennek ajándék a testem,
 alig odébb annak adnak, aki több pénzt ígér értem;
 van hol azért becsülnek, mert átválthatnak aranyra,
 s a japánoknál elhajíthatnak, mint megúnt lim-lomot.
 Ha sötétbőrű indus az uram, hiába tiltja törvény,
 utána kell halnom, ... máshol kivernek az emberi közösségből,
 mikor az özvegyi dísz a hajamba fonom.
 Algiriába sziklaodukba lakom, mint élőhalott
 és nem láthatom soha a pálmák karcsú árnyékát
 és a sivatagba lehunyó napot, nem márthatom testem soha
 az oázisok tiszta vizébe, ha a hőség átka a nyomomba lohol.
 A kabiloknál senki se fogadhat házába, ha a férjem megún,
 s koldusként üzöm fiatal testem a szennyes utcákon át
 a megváltó halálig, — így a végtelen körökig tovább:
 mert nem vagyok ember, asszony vagyok csak,
 szenvedésben az Istenfiával rokon.

Kovácsné Nagy Méda.

ALKONYATKOR A TÜKÖR ELŐTT.

A nap még küldött egy-két sugarat
 és piros fényt zilált a sima lap
 hajam köré: én mosolyogtam érte.

Fehéren él az arcom foltja benn,
 sápadtan alszik ölbetett kezem,
 mély szemgödörben vibrál még a fény.

Most már árnyékok kúsznak a falon,
 ó, furcsa, titokzatos hatalom
 a megvakuló tükör barna mélye.

Nem mozdulok, de egyre rebben ő,
 s míg testemen az árnyék köde nő,
 vergődve egyre fellobban szegény.

Aztán kialszik onnan is a fény,
 elfeketül a tükörlap az éjben,
 s elmerült arcom alszik benne mélyen.

Nyiregyháza.

M. Juhász Margit.